

ofte blive Tilfældet, som det hidtil har været, at Konen finder sig i Mandens flette Udsærb, fordi hun hellere vil taale den end gjøre de Skridt, som hun skulde gjøre for ad rette Veie at reagere mod Mandens Handlinger mod hende. Men jeg maa ligeleeds minde om, og det er en Betragtning, som ogsaa kunde gjøres gjældende mod den ærede første Læser, at det ikke er en tilstrækkelig Grund til ikke at give en Lov, som beskytter Husfruen, at hun ofte ikke vil paatalde denne Lovs Beskyttelse. Det er ikke en tilstrækkelig Grund, og det bemærker jeg ogsaa med Hensyn til nogle Citater, som ere blevne anførte af den ærede første Læser hentebe fra det andet Thing. Var denne Betragtningssmaaade nemlig rigtig, ser jeg ikke rettere, end at man ogsaa burde udstryge af vor Straffelov Bestemmelserne om Straf for Mishandling af Konen fra Mandens Side; thi med den samme Grund kan man sige: hvad nytter det Konen at faae Manden paa Band og Brød? Det vil kun have til Følge, at Manden, naar han er straffet og kommer hjem igjen, bliver meget værre imod hende, men jeg veed dog ikke af, at man hverken i den nyere eller den ældre Lovgivning har anført dette Raisonnement for at undlade at give Straffebestemmelser; mulig kan det være Tilfældet, at Konen foretrækker at lide i Tausshed fremfor at fremkalde Anvendelsen af disse Retregler, men Retregler, der kunne beskytte hendes Ret og omgjarde hendes Inviolabilitet, maa der jo være. — Det blev dernæst af den første ærede Læser fremhævet, at der skulde være mange Mangler ved denne Lov, at den skulde være uforstaaelig o. s. v., det skal jeg ikke videre indlade mig paa, thi det tror jeg ikke, man med Sandhed kan sige om den. Den har det tilfælles med enhver Lov om dette Anliggende, at den ikke er til at løbe til; for at forstaa den, fordres det, at man med Lænsomhed læser Loven og sætter sig ind i de herhen hørende Forhold, men det er umuligt at skrive Love angaaende saa indviklede Forhold som dette, uden at det vil gjælde derom, at det altid vil blive af de Love, som man ikke saaledes kan løbe hen og forstaa at bruge med samme Lethed, som man kan læse et Advertisement i Adressaavisen oa desliae. Den vil altid kræve en

over Konens Selverhverv, og i den Anledning blev der henpeget paa Udtalelser, der vare fremkomne navnlig fra en Folkethingsmand under Behandlingen i det andet Thing. Nu maa jeg minde om, at disse Udtalelser, der fremkom fra et høitaget og for sin Retsskyndighed almindelig anset Medlem i det andet Thing, jo slet ikke gif ud paa, at det var nogen Mangel ved Loven, at der ikke fandtes nogen Bestemmelse i den om, hvorledes det strafferetlige Forhold skulde ordnes. Det var slet ikke denne Rigsdagsmands Tanke, men hans Tanke var netop den modsatte. Hans Tanke var netop den, at det kunde være det Samme, at der ingen Grund var til i denne Lov at optage disse strafferetlige Bestemmelser, og det støttebe han netop paa den Betragtning, at lige saavel som vi hidtil have kunnet undvære udtrykkelige Bestemmelser i Straffeloven eller andre Steder om, hvorledes det skal gaa, naar Konen i almindelige Forhold tager og sælger Boets Ting, Ting, der ere erhvervede af Manden osv., lige saavel som det har kunnet gaa, uden at vi have haft Straffebestemmelser om dette saa overordentlig praktiske Tilfælde, som man skulde tro maatte hende hver Dag, lige saavel maatte vi kunne undvære Straffebestemmelser for det Tilfælde, som denne Lov angaar. Jeg tror ogsaa, at dette er meget rigtigt. Det har aldrig været nogen Hemmelighed for mig, jeg veed ikke, om det har været en Hemmelighed for den ærede Landsthingsmand, at der ikke kunde være Spørgsmaal om i Almindelighed at betragte det som Tyveri, naar Manden i det Tilfælde, som her omtales, tilegner sig Konens Selverhverv og disponerer over det. Grunden til, at det ikke kan være Tyveri, er jo dels, at hun ikke kan siges at være Eneieier af Tingene, og dels, og det er egentlig Hovedgrunden, at det i de almindelige Forhold, hvor Egtesællerne leve sammen, ikke kan siges, at disse Ting ere i hendes udelukkende Besiddelse, de ere ligesaa meget i Mandens Besiddelse, og det er navnlig den Omstændighed, der bevirker, at man ikke kan betragte Forholdet som Tyveri. Jeg vil tilføie, at jeg endogsaa vil anse det som et stort Spørgsmaal, om det vil være retfærdigt at give det til Konen